

Ο ΜΙΧΑΛΗΣ ΚΑΘΟΤΑΝ στο πολυτελές γραφείο του με την παχιά γαλάζια μοκέτα και έχοντας μια δεσμίδα λευκά χαρτιά μπροστά του έγγραφε. Έγραφε; Μάλλον προσπαθούσε να γράψει. Μουντζούρωνε τα λευκά χαρτιά και μετά εκνευρισμένος τα τσαλάκωνε και τα πετούσε γύρω γύρω στη γαλάζια μοκέτα – πλήθος άσπρα περιστέρια στο φόντο του ουρανού. Αφού τσαλάκωσε και πέταξε ένα ακόμα «περιστέρι», σηκώθηκε απότομα και άρχισε να βηματίζει νευρικά στο μεγάλο γραφείο του.

Ο μεγάλος καθρέφτης, κρεμασμένος στη μια πλευρά του τοίχου, του αντιγύρισε το κοσμοείδωλο. Ήταν ένα παλικάρι είκοσι οκτώ μόλις χρόνων, μ' έναν πρώιμο όμως ανδρισμό και μια λεβεντιά που φαινόταν στην κίνηση και στο βλέμμα. Ήταν ψηλός, λιγνός, με φαρδείς ώμους και γυμνασμένος. Αυτό που σου τραβούσε την προσοχή επάνω του ήταν τα μάτια του – δύο τεράστια μελιά στοχαστικά μάτια στοιχειωμένα από ανδροπρεπέστατα φρύδια. Η μύτη του ήταν κλασική, ελληνική, κι όταν γελούσε έκανε λακκάκια. Τα χείλη του, έντονα και σαρκώδη, έδειχναν άνθρωπο που ήξερε να αγαπήσει και να αγαπηθεί.

«Πάρε μερικές κόλλες χαρτί, πιάσε το στίλο και κάθισε στο γραφείο σου. Οι ιδέες θα έρθουν μόνες τους», του είπε ένας ηλικιωμένος λογοτέχνης.

Μα δεν έρχονταν οι ρημάδες! Το μαρτυρούσαν τα πολλά «περιστέρια» που τον κοιτούσαν με περιφρονητική ειρωνεία γύρω του. Το μαρτυρούσαν οι στοίβες τα χαρτιά που τον τελευταίο μήνα μάζευε με απορία κάθε μέρα η καθαρίστρια. Πίστευε ότι ήταν συγγραφέας; Πίστευε; Ο πατέρας του αμφέβαλλε. Το πρώτο και μοναδικό του βιβλίο *Η Χαμένη Αγάπη* δεν πήγε άσχημα, ούτε όμως και καλά. Κυκλοφορούσε εδώ και ένα χρόνο για να εισπράξει μόνο τα μισά από τα έξοδά του.

Δε βαριέσαι. Ο πατέρας του είχε πολλά και αυτός ήταν το μοναχοπαίδι του. Δε θα του έλεγε τίποτα.

Εξάλλου είχε ικανοποιήσει κάθε του σχεδόν επιθυμία. Επιθυμούσε να σπουδάσει; Σπούδασε. Επιθυμούσε να γίνει δικηγόρος; Έγινε. Δεν επιθυμούσε να γίνει λογοτέχνης; Εδώ διαφωνούσε, γιατί έγινε. Ή προσπαθούσε να γίνει. Γιατί όχι;

Μήπως γεννηθήκαμε για να ικανοποιήσουμε επιθυμίες άλλων; Υπέγραψε κανένα συμβόλαιο που του έλεγε «Δώστε μου ύπαρξη για να σας υπηρετώ όσο υπάρχω»; Είναι γελοίο! Πώς θα υπέγραφα συμβόλαιο αφού δε θα υπήρχα; Ουφ! Εδώ μπλέξαμε. Αγγίζουμε τα όρια της φιλοσοφίας. Και στη φιλοσοφία ήταν αδύνατος πολύ. Πέταξε το στίλο που κρατούσε ακόμα, φόρεσε το μαύρο δερμάτινο μπουφάν του και βγήκε από το γραφείο. Τράβηξε για το ίντερνετ καφέ,

«info cafe», της γειτονιάς του, όπου κάποιον θα έβρισκε για να μιλήσουν. Ήταν εκεί ο Σταμάτης, ένα παλικάρι γύρω στα είκοσι πέντε. Αυτός είχε σπουδάσει φιλοσοφία. Αυτός θα ήξερε.

Ήταν Πέμπτη σούρουπο. Ο αττικός ουρανός άλλαζε όλα τα χρώματά του, πριν πέσει αυτό το χειμωνιάτικο δειλί. Το ίντερνετ καφέ δεν είχε την κίνηση του σαββατόβραδου. Απ' τη βιτρίνα ακόμα είδε τον Σταμάτη, έναν νέο, ξανθό με γαλάνα μάτια. Πήρε μια καρέκλα και κάθισε δίπλα του.

Ο Σταμάτης, όπως πάντα, ήταν απασχολημένος με το facebook, να κάνει chat με άγνωστες γυναίκες και να κλείνει ραντεβού μαζί τους. Αυτή η ιδιορρυθμία τον είχε οδηγήσει από τη Ρουμανία ως την Αμερική, όπου έπαθε μεγάλο σοκ. Η συνομιλήτριά του ήταν εξηντάρα με γιο στην ηλικία του. Πρώτα βγαίνει η ψυχή, όπως έλεγαν οι παλαιότεροι, και μετά το χούι, κι έτσι ο Σταμάτης εξακολουθούσε να ψάχνει το κορίτσι των ονείρων του στον εικονικό κόσμο του ίντερνετ.

– Πες, ρε Σταμάτη, γεννηθήκαμε για να ικανοποιήσουμε επιθυμίες άλλων;

– Μπήκες στα βαθιά νερά, Μιχάλη. Έχουμε δεδομένο ότι είμαστε προϊόντα επιθυμίας των γονιών μας του ενός προς τον άλλο. Από τη στιγμή όμως που γεννιόμαστε αποκτούμε οντότητα και προσπαθούμε να αναπτύξουμε δικές μας επιθυμίες, ανεξάρτητες από των γονιών μας ή τρίτων. Πες μου τα δικά σου, ποιο είναι αυτό το τεράστιο πρόβλημα που αντιμετωπίζεις για το οποίο έγραφες στο facebook;

– Έχω πραγματικά τεράστιο πρόβλημα, φίλε μου. Προσπαθώ να γράψω το δεύτερο βιβλίο μου. Δε βρίσκω όμως θέμα. Βδομάδες παιδεύομαι, αλλά τίποτα. Δε μου έρχονται ιδέες. Έχω ψάξει όλο το ίντερνετ, αλλά τίποτα.

– Καθισμένος στο γραφείο σου δε θα σου έρθουν ιδέες ποτέ. Γιατί δεν παρατηρείς τους γύρω σου; Ο κόσμος είναι ένα τεράστιο μαγέρικο με χιλιάδες φαγητά ή, καλύτερα, άπειρα φαγητά. Μπες στο μαγέρικο, διάλεξε από το τεράστιο πλήθος ό,τι σου αρέσει και ξεκοίλιασέ το. Να στραφείς στη ζωή και στον κόσμο. Εκεί θα βρεις τα θέματά σου, τις ιδέες που περίμενες να σου έρθουν εξ ουρανού.

– Ξέρεις όμως τι λέει ο Άγνωστος στη *Βροχή*; «Η πολλή αντιγραφή της ζωής είναι ένα μοιρολόι ή μια σάτιρα».

– Μη μου μιλάς για τον Άγνωστο. Αυτός είναι το φαινόμενο! Το Google έχει πάνω από 200.000 αναφορές σ' αυτόν, χωρίς τα πρωτότυπα άρθρα. Το βιβλίο του *Η Βροχή* εδώ και είκοσι χρόνια είναι πρώτο σε εκδόσεις σε όλες τις χώρες του κόσμου. Πήρε ένα ξεχασμένο ποίημα της Σαπφώς, το πάλεψε, το δούλεψε, του έδωσε ανάσα, του έδωσε προεκτάσεις και το συνέδεσε με την καθημερινότητα του ανθρώπου και τα ανθρώπινα συναισθήματα (χαρά, λύπη, πόνος, έρωτας, ζωή, θάνατος). Κι όλο αυτό σε μυθιστορηματική μορφή. Μας έδωσε ένα ανεπανάληπτο αριστούργημα. Όμως το έδωσε. Διότι δεν αρκεί μόνο τι λες αλλά και πώς το λες. Η γλώσσα του σε ανεβάζει στα χερουβείμ, σε κατακρημνίζει στα τάρταρα. Η ψυχή σου αιωρείται ανάλαφρα μέσα σε λουλουδένια σύννεφα φωτεινών παραδείσων ή στο ολέθριο πυρ σκοτεινών κολάσεων.

Κάθε του φράση ριπές που διεγείρουν, εξεγείρουν, εξοργίζουν, γαληνεύουν, ενθουσιάζουν, ευαισθητοποιούν.

– Καλά, καλά, τα ξέρουμε όλα αυτά και ακόμα περισσότερα. Δε σκέφτηκες ποτέ ποιος είναι αυτός ο Άγνωστος; γιατί δεν εμφανίζεται;

– Το σκέφτηκα, και πολύ μάλιστα, όπως όλοι οι θαυμαστές του, οι κριτικοί, οι λόγιοι και φυσικά οι άλλοι συγγραφείς. Και καταλήγω στο συμπέρασμα ή ότι είναι άγιος ή ότι είναι νεκρός.

– Άγιος; Γιατί;

– Γιατί ποιος θνητός ύστερα από τόση δόξα δε θα μαζευόταν να την εισπράξει; Τι λέει ο Κάλβος; «*Εσφαλεν ο την δόξαν ονομάσας ματαίαν*». Και επειδή άγιοι δεν υπάρχουν στην εποχή μας, πρέπει να πέθανε μόλις το έγραψε.

– Καλά, ο εκδότης του, οι συγγενείς, οι φίλοι του;

– Συγγενείς δεν υπάρχουν. Ούτε και φίλοι στενοί, απ' όσο ρώτησα. Ίσως να υπάρχουν, αλλά σίγουρα είναι ελάχιστοι. Όσο για τον εκδότη, έχει πεθάνει, ανέλαβε ο γιος του, ο οποίος ισχυρίζεται ότι τον Άγνωστο εκπροσωπεί ο Βλάσης Αλφέας, στενός φίλος του πατέρα μου.

– Ο διάσημος ποινικολόγος;

– Ναι, ο ίδιος. Σ' αυτόν δίνει λογαριασμό ο εκδότης.

– Σ' ευχαριστώ, Σταμάτη, με διαφώτισες σε πολλά σημεία.

Η ιδέα του μαγέρικου είναι πολύ σωστή.

Πηγαίνοντας προς το σπίτι του αγόρασε μερικά κουτομπολίστικα περιοδικά, κάνοντας πράξη την επίσκεψή του στα μαγέρικα. Τα διάβασε όλα. Κανένα ενδιαφέρον.

Το βράδυ έμαθε από τον πατέρα του για το θάνατο ενός γνωστού πολιτικού. Κοιμήθηκε χαρούμενος με μια ευχάριστη προσδοκία. Θα πήγαινε αύριο στην κηδεία. Εκεί θα άκουγε πολλά.

Την επομένη, όλος συγκίνηση και ανυπομονησία, ετοιμάστηκε για την πρώτη του έρευνα. Διάλεξε ένα σκούρο κοστούμι –ένδειξη πένθους– και έφυγε πριν από την καθορισμένη ώρα της κηδείας. Ο νεκρός ήταν ακόμα στο νεκροθάλαμο. Έξω στην αυλή άρχισαν να σχηματίζονται τα πρώτα πηγαδάκια των υποτιθέμενων τεθλιμμένων συγγενών και γνωστών. Ένα βουητό ψιθύρου μεγάλωνε όσο περνούσε η ώρα και μαζευόταν κόσμος. Οι λέξεις «λαμόγιο», «αρπάχτρα», «γαμίκουλας» ακούγονταν όλο και περισσότερο.

Μερικοί επισκέπτες-αφρός που χαιρετίστηκαν άρχισαν να μιλάνε συνωμοτικά:

- Το πορνείο της μαντάμ Δόμνας πενθεί σήμερα.
- Μα, καλά, μπορούσε σ' αυτή την ηλικία;
- Όχι βέβαια! Αλλά του άρεσε η μυρωδιά, είπε ο άλλος με ύφος εξπέρ.

Αλλού ακούγονταν χάχανα.

Ο Μιχάλης έφριξε. Οι γνωστοί και φίλοι έθαψαν τον άνθρωπο πολύ πριν τον θάψουν οι νεκροθάφτες. Έφυγε αγανακτισμένος.

Σε άλλη κηδεία που πήγε, δύο γυναίκες, η χήρα και η γκόμενα, μαλλιοτραβήχτηκαν πάνω από τον τάφο. Σε όσες κηδείες παρακολούθησε, έξω από σκάνδαλα και κουτσομπολιά, θέμα δε βρήκε.

Αφού χόρτασε θάνατο με τις κηδείες, σκέφτηκε να στραφεί στη ζωή, στα βαφτίσια. Σαχλά και ανούσια όλα. Μία μόνο βάφτιση τον εξαγρίωσε στην Αγία Μαρίνα της Εκάλης. Δύο ομάδες ξεχώριζαν στο πλήθος των παρισταμένων. Η πρώτη, η πολυπληθέστερη, με εμφάνιση προσαρμοσμένη απόλυτα στην αίγλη του προαστίου έχοντας επικεφαλής τους γονείς της μητέρας του μωρού, και η δεύτερη διμελής ομάδα, με ορατά ίχνη ανέχειας, ταπεινώσης και καρτερίας: ο παππούς και η γιαγιά του μωρού, από την πλευρά του πατέρα. Μόλις τελείωσε το μυστήριο, η πρώτη ομάδα με το μωρό μπήκαν βιαστικά σε πολυτελή αυτοκίνητα και αναχώρησαν με κατεύθυνση το Ekali club για τη δεξίωση. Η δεύτερη ομάδα –ο παππούς και η γιαγιά–, πικραμένη και δακρυσμένη, κατευθύνθηκε στον ηλεκτρικό, για να πάνε στο σπίτι τους στο Μπουρνάζι.

Έμαθε ότι οι επηρμέντοι αλαζόνες της Εκάλης περιφρονούσαν τους συμπεθέρους από το Μπουρνάζι και δεν τους επέτρεψαν να πατήσουν το πόδι τους στο Ekali club, αλλά ούτε και στο ανάκτορό τους, για να μην το μαγαρίσουν. Ξεχνούν ότι ο υποτακτικός γαμπρός τους, αν έγινε άνθρωπος (έγινε;), το οφείλει στη βελόνα της κεντήστρας μάνας του και στο γλίσχρο μισθό του ιδιωτικού υπαλλήλου πατέρα του. Ο ανάξιος και κατάπτυστος αυτός υιός, εξουθενωμένος από τις ταπεινώσεις και την πλήρη εκμηδένιση της προσωπικότητάς του –αυτό το έμαθε ο Μιχάλης μετά τρεις μήνες–, έκανε επιτέλους την επανάστασή του: αυτοκτόνησε.

«Να ένα θέμα», σκεφτόταν ο Μιχάλης. Δεν ταίριαζε όμως στην ψυχοσύνθεσή του. Παρ' όλα αυτά το κράτησε στο αρχείο του στα «υπόψιν».

Η έρευνά του συνεχίστηκε. Πήγε σε κέντρο ψυχοθεραπείας ανώνυμων αλκοολικών, δήλωσε αθεράπευτα αλκοολικός και πήρε μέρος σε μερικές συνεδρίες, σπαρακτικές οι περισσότερες, όπου τα πάντα απηχούσαν τον ανθρώπινο πόνο.

Μετά έπασε δουλειά σ' ένα μηχανουργείο, σερβιτόρος σε μπαρ, πωλητής σε λαϊκή αγορά και υπάλληλος σε βιβλιοπωλείο του εκδότη του. Μέχρι και σε gay bar πήγε, αλλά εκεί κόντεψε να φάει ξύλο γιατί τον κατάλαβαν ότι δεν ήταν δικούς και θεώρησαν ότι είχε πάει για να τους κάνει πλάκα.

Τίποτα, τίποτα, τίποτα. Καθόταν απογοητευμένος στο γραφείο του κάνοντας searching στο ίντερνετ. Διάβαζε άπληστα για απάτες, ληστείες, φόνους, βιασμούς, αυτοκτονίες. «Αυτοί είναι οι ήρωες του έργου μου!» αναφώνησε. «Πρέπει να τους βρω. Πώς όμως; Όλοι είναι φυλακή». Τότε μια ιδέα άστραψε στο μυαλό του: «Να πάω κι εγώ φυλακή. Με ποιο τρόπο; Να κάνω κι εγώ ένα παράπτωμα». Καθώς δεν ήταν κλέφτης, απατεώνας, δολοφόνος, βιαστής, έπρεπε να βρει κάτι άλλο. Ως δικηγόρος ήξερε ότι τα παραπτώματα επισύρουν μικρές ποινές. Βγήκε από το σπίτι του αποφασισμένος. Τον πρώτο που συνάντησε ήταν ο Θόδωρος, ένας ασπρομάλλης καλοκάγαθος ηλικιωμένος αστυφύλακας στα πρόθυρα της σύνταξης, γνωστός και αγαπητός στη γειτονιά.

- Καλημέρα, κύριε Θόδωρε.
- Καλημέρα, κύριε Τσάγκα. Σε βλέπω ανήσυχο. Θεε τί-
ποτα;
- Ναι. Μια μεγάλη εξυπηρέτηση: να με βάλεις φυλακή!
Ο Θόδωρος χαμογέλασε πλατιά.
- Καλό το αστείο σου, Μιχάλη παιδί μου».
- Δεν αστειεύομαι. Ούτε είμαι μεθυσμένος. Σ’ το ζητάω
σαν χάρη.
- Δεν είμαστε καλά! Αφού δεν έκανες κανένα παράπτωμα.
- Θα κάνω τώρα. Θα σε χαστουκίσω.
- Ο Θόδωρος άρχισε να σοβαρεύει μπρος στον «άγριο».
- Για έλα στα καλά σου. Σύνελθε, Μιχάλη.
- Δεν πρόλαβε να τελειώσει τη φράση του και ένα ήπιο χασ-
τούκι προσγειώθηκε στο μάγουλό του.
- Α, αυτό πάει πολύ! ακούγεται η αγριοφωνάρα του Θό-
δωρου. Πάμε μέσα τώρα!

ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΝ ΧΕΙΡΟΠΕΔΕΣ, αστυνομικό τμήμα, ΓΑΔΑ, δακτυλικά αποτυπώματα, στοιχεία και ένα κελί με δύο προζόνια. Ο Μιχάλης πανευτυχής, ενώ οι συγκάτοικοί του μυχόκλαιγαν εντυπωσιασμένοι από την ευφορία του.

Την άλλη μέρα τον καλούν στην αίθουσα δικηγόρων. Πηγαίνοντας σκεφτόταν: «Το σύστημα λειτούργησε τέλεια, ειδοποίησαν τον πατέρα μου, αυτός δικηγόρο και να τον».

Ανοίγοντας την πόρτα κοντοστάθηκε. Μια σπάνια μεσογειακή ομορφιά τον περίμενε. Δε θα 'ταν πάνω από είκοσι πέντε. Μια χαριτωμένη μυτούλα με ρουθουνάκια που ανεβοκατέβαιναν, δύο πράσινα πελώρια μάτια, σχιστά προς τις άκρες, βαθυκόκκινα μάγουλα και δυο χεϊλάκια σαν τριαντάφυλλα. Η επιδερμίδα της ήταν κατάλευκη. Χωρίς να είναι λεπτή, ήταν ακριβώς το είδος της κοπέλας που άρεσε στον Μιχάλη (και όπως υποθέτω και σε όλους τους άντρες), με πιασίματα. Τα στήθη της δεν τα συγκρατούσε κανένας στήθδεσμος, το έβλεπε από τις ρώγες που διαγράφονταν από το λευκό μεταξωτό πουκάμισό της, και ήταν πλούσια και σιτητά. «Σαν βουνά του Ταΰγετου», συλλογίστηκε ο Μιχάλης,